

O întâlnire neașteptată

Totul a început într-o seară anostă de decembrie, între Crăciun și Anul Nou. Stăteam în fața rafturilor Bibliotecii Județene și nu mă puteam hotărî cu ce să alung plictiseala ultimelor zile ale anului 1974. Răsfoiam o carte și de-odată aud că cineva mă salută prietenos:

- Salut, Oliver!

- Ciao! Ce surpriză!

Și chiar era o surpriză pentru mine, pentru că cel care m-a salutat era un coleg de școală pe care îl știam de vreo trei ani dar cu care n-am vorbit în acest răstimp mai mult de câteva cuvinte. Știam despre el că e din „B”, că-l cheamă Mircea dar i se zice Micky și că în anul III a luat bătaie de la niște colegi pentru nu știu ce aiureală. Nu prea aveam nimic în comun, în plus mi se părea și puțin cam încrezut.

- Ce carte ți-ai luat? s-a interesat el. Oooooo, dar asta e o carte foarte bună! Sigur o să-ți placă.

Cu această recomandare mi-a fost mai ușor să mă hotărâsc și fiindcă era oricum ora închiderii ne-am grăbit spre ieșire unde se părea că întâlnirea noastră va lua sfârșit.

- Unde stai? m-a întrebat el.

- În Laho. Dar tu? i-am întors la rândul meu politetea.

- Oooooo, s-a bucurat el! Dacă nu te superi am să vin cu tine, că în seara asta mă duc la tata, care stă tot pe acolo. Mai exact unde stai?

- Pe Independenței.

- Oooooo, nu se poate! Tata stă pe Memorandului, chiar după colț. Cine știe de câte ori am trecut prin fața casei tale fără să știu că locuiești acolo.

Pentru că șasele tocmai trecuse, am căzut de acord să mergem pe jos până în Laho. Nu era frig dar umezeala din aer crea un disconfort destul de mare. Cu toate acestea, conversația cu Micky s-a dovedit a fi mai mult decât agreabilă așa încât atunci când am ajuns în dreptul casei am mers mai departe fără să ne oprim. Abia când am ajuns la colțul străzii și-a dat seama că trecuserăm de casa mea dar l-am asigurat că-mi făcea plăcere să discut cu el, așa că am mai stat puțin la taifas.

- Nu te-am întrebat ce faci în vacanță. Aș fi vrut să ne mai întâlnim, să mai povestim, dar eu plec în excursia de la Gura Zlata cu Mărgica.

- Oooooo, păi în cazul ăsta vom avea tot timpul să mai stăm de vorbă, și eu vin în excursie, răspuse Micky.

În cele din urmă ne-am luat rămas bun și ne-am urat „La Mulți Ani!”, apoi ne-am văzut fiecare de drum. Într-un fel îmi era ciudă că mi-am făcut un prieten atât de plăcut abia în ultimul an de școală, după ce trei ani abia ne-am salutat. Pe de altă parte mă bucuram că peste câteva zile ne vom revedea în excursie și astfel vom putea relua conversația din această seară.

Revelionul a trecut cu bine, fără pic de zăpadă, dar asta era ceva obișnuit în ultimii ani. Neobișnuit a fost că acela a fost primul Revelion petrecut cu colegii. A fost super, ne-am distrat grozav și în prima zi a anului 1975 abia mi-am revenit. Seara mi-am pregătit bagajul astfel încât a doua zi dimineața să fiu gata de drum.

Speranțe retezate

Deși niciodată nu mă grăbeam să ajung primul la școală, de data asta am ajuns printre primii, imediat după ora șapte, deși plecarea era stabilită abia la opt. Înaintea mea sosiseră doar două fete și profa de Română, Mărgineanțu pe numele ei, dar căreia toată lumea îi zicea Mărgica. Nu de dragul școlii, nici febra excursiei nu m-au făcut să fiu atât de matinal. Eram nerăbdător să mă întâlnesc cu *ea*. Care *ea*? Cu Minerva dintr-a unșpea B, na! Mai simplu, cu Mini! Adevărul este că eram conștient că probabil nu va veni în excursie, deși îmi promisese că va face tot e e posibil să vină. La ultima scrisoare ce i-am trimis-o înainte de Crăciun nu am primit răspuns, fapt ce l-am pus pe seama poștei, atât de aglomerată de sărbători. Dar eu tot continuam să sper că poate, poate, va veni.

De câte ori apărea cineva de după colț speram să fie *ea*. Dar când ajungea la lumina becului din fața școlii, mi-am dat seama că nu-i... Și pe măsură ce soseau excursioniștii, dezamăgirea mea era tot mai mare.

Curând a sosit și autocarul care urma să ne ducă în Retezat. Era același autocar, condus de același șofer, cu care am colindat țara cu doar câteva luni în urmă. Astă-vară, în acest autocar m-am lipit prima dată de *ea*, încă din prima zi... Au urmat apoi vreo 2500 de kilometri, de la Timișoara la Tulcea, de la Galați la Suceava, de la Târgu-Mureș înapoi la Timișoara, colindând Delta, Moldova, Ardealul (și Țara Românească, ar zice poetul!)... Eh, ce vremuri...

După ce am ocupat ca din greșală două locuri în autocar, evident tot locurile din spate, am coborât și mi-am reluat așteptarea, sperând până în ultima clipă într-o minune. Dar n-a fost să fie... În cele din urmă, resemnat, am urcat și eu așteptând să ne urnim din loc. Dar nici asta nu s-a întâmplat prea curând. Deși motorul mormăia de vreo cinci minute, ușile erau închise, noi stăteam în continuare pe loc. Parcă am aștepta pe cineva. Oare...? Poate că *ea* o fi anunțat-o pe Mărgica că întârzie? Altfel de ce n-am plecat încă? Și pe când speranțele mele încep să renască, iată că șoferul deschide ușa din față pe care urcă... Dragoș, băiețelul de patru ani al profei, însoțit de tatăl său. După ce și-a preluat odorul și și-a luat rămas bun de la soț, Mărgica ia microfonul și cu vocea ei fermă întreabă:

- Mai *lipsește* cineva?

- Nuuuuuuuu! a răspuns gloata, înafară de mine, bineînțeles, care am simțit cum mi se răsuțește un cuțit în rană.

- Deci e toată lumea *prezentă*? Domnu' Blându, putem pleca!

Și am plecat. Am părăsit orașul pustiu și am luat-o spre Retezat unde aveam să ne petrecem ultima vacanță. Se pare că lumea era cam obosită pentru că mai toți cucăiau pe scaune. Somnul m-a cuprins și pe mine așa că am ațipit uitând o vreme de marele meu necaz.

Când m-am trezit eram trecuți de Lugoj. De fapt m-a trezit Micky, tipul ce l-am întâlnit la bibliotecă în urmă cu vreo săptămână.

- De ce stai *singur* aici? M-a întrebat el. Vino mai în față, e un loc liber lângă mine să mai stăm la povești.

„Și tu, Brutus?!” – mi-am zis în sinea mea – „deabia am schimbat și noi două vorbe și vii să-mi răsucești și tu cuțitul în rană?”. Dar cuvintele astea au rămas nerostite, în schimb, fără prea mult chef, m-am mutat câteva scaune mai în față, să-i fac pe plac.

Peisajul s-a schimbat. Chiar dacă nici aici nu era zăpadă, am lăsat în urmă câmpia nesfârșită și fadă iar în locul ei defilau acum prin fața ochilor noștri dealuri împădurite, mărginite de văi adânci. Și fiindcă între timp soarele a binevoit să se arate pe cerul senin, Mărgica a propus să facem o scurtă pauză fiziologică.

Pauza a fost într-adevăr foarte scurtă pentru că deși era soare, era tare frig, mult mai frig decât în fața școlii. Oprirea asta ne-a prins totuși bine pentru că atmosfera s-a încălzit invers proporțional cu frigul de afară și în scurt timp autocarul a fost cuprins de nebunia specifică tinereții. Unii cântau fel de fel de cântece de petrecere și, cu cât versurile deveneau mai „deochiate”, cu atât mai mulți își aduceau contribuția la fondul sonor. Mărgica se făcea că n-aude, fiind preocupată mai degrabă să-l ferească pe Dragoș de ceea ce se cânta în preajma lui.

Între timp Micky nu știu cum a nimerit lângă Nuți și se pare că uitase pentru ce m-a chemat în față. Și fiindcă alături de mine se juca șaizecișise și mai era nevoie de un jucător, m-am oferit eu. Am jucat așa în dorul lelii pierzând joc după joc, până ce la un moment dat, partenera mea îmi zice:

- Oliver, eu cred că tu vrei s-o lași pe Nadia să câștige, altfel nu înțeleg cum poți să joci atât de prost, mi-a reproșat coechipiera.

- Știu că am greșit la asul ăla, a fost o neatenție. Gata, până aici le-a fost, de acum voi fi atent. Câștigăm tot!

Parcă am jucat ceva mai bine, dar nu pentru mult timp. A urmat un nou popas după care am am fost ispitiți să abandonăm cărțile. Ajunseserăm în apropierea Retezatului care se profila în zare, atrăgându-ne privirile prin măreția lui. Cu toții eram impresionați de peisajul din ce în ce mai sălbatic ce se perinda prin fața ochilor noștri. Toată zăpada ce n-a ajuns la Timișoara a căzut aici. Totul în jur era de un alb imaculat iar drumul șerpuit înainta încet dar sigur spre inima munților. După vreo oră de urcuș continuu în care mergeam cu viteza melcului, drumul s-a terminat în dreptul unui pod și șoferul ne-a anunțat că de aici mai avem doi kilometri pe care trebuie să-i facem pe jos.

La cabană

Am coborât într-o altă lume. Picior de om nu călcase de la ultima ninsoare pe drumul ce-l mai aveam de făcut per-pedes. Ne-am luat bagajele și am luat-o încetișor în direcția arătată de șofer. Aveam și două sănii cu noi, foarte folositoare în condițiile date, altfel nu știu ce se făcea Mărgica cu tona ei de bagaje. Sau mai exact nu știu ce ne făceam noi, băieții cu tona ei de bagaje!

N-aveam rucsac, în schimb sacoșa cu care am venit putea fi cărată ușor pe umeri lăsându-mi mâinile libere. Fără a mai sta pe gânduri, am zbughit-o cât mai repede de acolo înainte de a fi binecuvântat cu niște plase cu cărți de-ale Mărgicăi. Chiar dacă zăpada era destul de mare și încă virgină după ultima ninsoare, drumul de urmat se putea ghici destul de ușor, fiind însoțit de un râu ale cărui ape curgeau zgomotos la vale. Ajungând la un alt pod am aflat că respectivul râu era chiar Râul Mare, despre care auzisem deja, dar care m-a dezamăgit pentru că nu era chiar atât de mare cât îl recomanda numele...

Eram în formă maximă. Deși mersul prin zăpada este epuizant, mie-mi făcea o deosebită plăcere să strivesc zăpada sub bocanci și să mă afund uneori până la genunchi. Câțiva se țineau voinicește după mine dar ajunși la următorul pod s-au decis să îi aștepte pe ceilalți. Eu am preferat să-mi continui drumul, chiar și de unul singur, grăbit să ajung odată la cabana Gura Zlata unde urma să ne petrecem ultima săptămână din ultima vacanță (știu că mă repet, dar sună atât de frumos încât nu mă pot abține...).

Cum mergeam eu așa de unul singur, deodată mi se pare că aud pași în spatele meu. Mă întorc și o văd pe partenera mea de la jocul de cărți, pe care nici nu știam cum o cheamă fiindcă era dintr-a unsprezecea. M-am oprit și am așteptat să mă ajungă, apoi am continuat drumul împreună.

- Ești din „B”? am întrebat-o numai ca să nu tac.

- Nu, din „A”.

- Îmi pare rău că ai pierdut din cauza mea. N-am fost atent la cărțile ieșite...

- Am și uitat! Nu mă supăr pentru atâta lucru! Nu știi cum se spune: cine pierde la cărți are noroc în *dragoste*!

- Zău?! Bine-ar fi, dar eu nu cred că-i așa!

Până am ajuns la cabană am mai vorbit de una, de alta și am aflat că o cheamă Adriana, dar asta n-are nicio importanță. Eu eram de-a dreptul impresionat de cabana unde urma să ne petrecem ultima vacanță (trebuie să vă obișnuiți cu asta...)! Era o cabană adevărată, înconjurată de munți, pe malul stâng al Râului Mare ale cărui ape învolburate curgeau zgomotos la vale. Am urcat cu emoție cele câteva trepte și am intrat la recepție, dar holul era pustiu. Cum eram plini de zăpadă, am tropăit să ne scuturăm bocancii și hainele și se pare că zgomotul făcut a atras atenția unei femei ce s-a ivit într-o ușă, dând alarma:

- Mihai, coboară că a sosit grupul de la Timișoara!

Dar Mihai nu s-a grăbit să coboare. Mai iuți au fost colegii noștri care n-au întârziat să apară și ei. În câteva minute, cabana s-a umplut de lume, doar Mărgica și cei înhămați la sănii întârziiau să sosească.

În sfârșit apare și Mihai care ne mână pe toți în sala de mese. Între timp a apărut și Mărgica, făcându-și simțită prezența cu un speech prin care ne dădea de înțeles că suntem destul mari încât să nu-i facem probleme și că va face tot ce depinde de ea să ne simțim bine. Orice ai zice, la capitolul ăsta Mărgica era o doamnă!

Eram lihniți de foame așa încât primele două feluri au dispărut din farfuria de parcă nici n-ar fi fost. Din păcate felul trei lipsea din meniu, ceea ce a fost o mare dezamăgire, cel puțin pentru mine.

După masă a început tărașoiul cu cazarea. Cum mi-era perpendicular cu cine voi sta în cameră, am ieșit în curtea cabanei să contempu priveliștea. Surprinzător, nu eram singur, Adriana ieșise înaintea mea.

- Ce-ai zice de o plimbare? am ademenit-o eu.

- De acord. Încotro mergem?

- Hai spre baraj!

- E departe?

- Habar n-am, mergem încolo și când ne plictisim ne întoarcem.

Din dreptul cabanei se vedeau urme care duceau în aceeași direcție, semn că mai erau și alți amatori de plimbare care se depărtaseră destul de mult, pentru că nu li se vedeau decât urmele lăsate în zăpadă. O liniște neverosimilă domnea în jurul nostru, doar scrâșnetul zăpezii strivite sub pașii noștri se auzea la intervale regulate. Adriana era sprintenă la mers și de multe ori se abătea din drum căutând vreo potecă ce urca spre înălțimi. Deodată, dinspre versantul stâng s-au auzit câteva pietre ce se rostogoleau de pe stânci. O clipă a înghețat sângele în noi, dar după ce ne-am revenit din prima sperietură am aruncat o privire spre direcția de unde venea zgomotul. Nu mică ne-a fost mirarea, dar cu atât mai plăcută surpriza să vedem - ce-i drept bine camuflate - două capre negre ce se cățăraseră la vreo 50 de metri deasupra noastră țopăind de colo-colo fără să le pese de hăul ce se căsca sub ele.

Pesemne că și Adriana se credea o căpriță, pentru că fără a sta mult pe gânduri începu a se cățăra pe o stâncă. Nu părea o încercare dificilă, din câțiva pași urcase vreo trei metri iar eu, neavând ceva mai bun de făcut, am urmat-o. Se pare însă că atât i-a fost. Deși nu vedeam ce obstacol a întâlnit, mi-am dat seama că ar fi mai bine să ne întoarcem. Apăruse însă problemă: piciorul drept îi rămăsese înțepenit într-o fisură a stâncii, iar stângul era suspendat, neavând nici un loc de sprijin stabil. Toate încercările de a găsi o priză pentru piciorul stâng au eșuat. Am încercat s-o sprijin dar nu era suficient pentru a-și putea elibera dreptul din fisura din stâncă ce a devenit o adevărată capcană. Pe măsură ce încerca să se elibereze din strânsoare, se adâncea mai tare. Tocmai când am simțit că intrăm în panică, se aude o voce dinspre drum:

- Da' ce faceți voi acolo?

- Hai repede că avem nevoie de ajutor!

Fără a sta pe gânduri cei doi porumbei s-au apropiat de noi iar în urma lor au mai apărut alți doi plimbăreți. Primii doi erau dintr-a douășpea, Mirela și Andy, ceilalți doi erau probabil dintr-a unșpea că îi știam numai din vedere, nu știam cum îi cheamă. Cu Mirela am făcut trei ani franceză și engleză, cu Andy am făcut sport și chimie.

Adriana rezista eroic ținându-se bine cu ambele mâini de stânca ce o ținea captivă de vreo cinci minute dar nu știu cât mai putea rezista în poziția aceea. Dacă își dădea drumul, riscul să-și rupă piciorul prins în fisură era foarte mare. La îndemnul lui Andy m-am poziționat cu umărul sub piciorul ei stâng. Pentru a nu aluneca pe zăpadă băieții mi-au fixat bocancii, sprijinindu-i cu ai lor, dar degeaba: când Adriana a pus piciorul pe umărul meu am crezut că-mi rupe oasele afundându-mă simultan în zăpadă. Norocul meu că am oase zdravene! Având totuși un sprijin sub piciorul stâng, Adriana a încercat să se elibereze din strânsoarea stâncii, dar fără succes. În schimb a reușit să-mi facă o vânătaie zdravănă care mi-a amintit multă vreme de această întâmplare! Atunci îi veni cuiva o idee pe cât se simplă, pe atât de eficientă: fetele au descalt-o pe Adriana de bocancul blocat și în felul acesta a reușit să-și elibereze piciorul și să coboare teafără de pe stâncă, lăsându-și bocancul gaj în strânsoarea muntelui. Nu pentru mult timp însă: din prima încercare una din fete a reușit să-l recupereze fără niciun efort, astfel că Adriana s-a putut încălța.

Operațiunea de salvare fiind încheiată cu succes, le-am mulțumit salvatorilor pe care providența ni-i i-a scos în cale și fără a mai pierde timpul, am luat-o iute spre cabană. Pe drum am făcut cunoștință și cu ceilalți doi, cei dintr-a unșpea: Mariana și Gyuri. Se pare că ne-am depărtat destul de mult de cabană fiindcă deși mergeam repejor, cabana se încăpățâna să nu apară de după următoarea curbă, așa cum speram cu toții.

În sfârșit, la numai cincizeci de metri în fața noastră apare minunea de cabană. Între timp se cam întunecase, ferestrele luminate ale cabanei, fumurile ce se înălțau din hornuri, sugerând odăi calde, o făceau să îmi fie și mai dragă!

După ce ne-am scuturat bine de zăpadă am intrat în hol, care era la fel de pustiu ca la sosire, în urmă cu câteva ore. Doar trei bagaje aruncate în mijlocul holului își așteptau stăpânii să le ducă la locul lor. N-a fost greu le să recunoaștem. Erau bagajele băieților, se pare că de cele ale fetelor s-au ocupat alții. De-odată apare o tanti care ne zice:

- Fetele îs cazate în camera trei și băieții la camera „B”.

Ne-am înhămat la bagaje și mânați de instinct ne-am luat după fete care urcau la etaj, dar aceeași tanti ne-a întors din drum:

- Camera „B” e în clădirea din curte. Veniți cu mine!

Zicând acestea a deschis o ușă ce dădea în curte, făcându-ne semn spre o construcție ce părea mai degrabă șopron decât clădire de locuit.

- Ușa a doua e camera voastră, acolo unde se vede lumină!

Am luat-o dezamăgiți într-acolo. Nu numai că eram repartizați într-o anexă urâtă dar eram și izolați de colegii noștri ce stăteau în cabana mare. Drept e că și în „A” mai stăteau patru, la fel și în „C”, dar eu unul tot nu mă puteam împăca cu gândul. Plimbare ne-a trebuit, plimbare am căpătat! Resemnat, am deschis ușa și am intrat în camera pe care aveam s-o împărțim următoarea săptămână, ultima săptămână a ultimei vacanțe...

Primul dintre cei cazați acolo era Stelică, dintr-a douășpea „B”, pe care colegii îl alintau cu apelativul Ițic. Având avantajul de a fi primul, și-a ales patul de lângă soba de teracotă. Eu m-am aruncat pe primul pat ce mi-a ieșit în cale, cel mai apropiat de ușă, Andy și Gyuri au ocupat cele două paturi de la perete, iar în mijloc a mai rămas un pat gol, transformat ad-hoc în depozit pentru orice.

Cât ne-am preumblat noi prin munți, Ițic nu a stat degeaba: a tăiat lemne, le-a clădit frumos pe lângă sobă și a aprins un foc de toată frumusețea, numai bun să ne alunge frigul ce se instaurase în oasele noastre. În timp ce lumea își aranja lucrurile și-și punea hainele ude la uscat în jurul sobei, eu am dat o fugă până la bar, căci în timp ce stăteam în holul cabanei mi-a venit o idee grozavă. Auzisem că de la întâi ianuarie vodca se va scumpi dramatic, de la 10 lei cât costa la alimentară, la 50 de lei. Prețul afișat aici la bar era de numai 15 lei! Ori n-or fi fost anunțați, ori zvonul ce-l auzisem era doar un fâs însă eu eram hotărât să risc! În scurt timp m-am întors cu o achiziție ce va face senzație printre colegii mei de cameră: o cutie cu șase sticle de Moskovskaya! Vodca aceea cu etichetă verde despre care auzisem că e mai bună decât Stolichnaya (cea cu etichetă roșie) și Wyborowa (etichetă neagră). E drept că m-a costat jumătate din banii cu care venisem la munte, dar chiar a meritat: înainte de a merge la cină, am ciocnit câte un păhărel, nu pentru a ne face poftă de mâncare care era oricum prezentă, ci pentru a ne împrieteni mai repede!

Sala de mese era plină când am ajuns noi. M-am bucurat că Micky mi-a ținut un loc lângă el, așa că aveam ocazia să mai stăm de vorbă.

- Pe unde ai umblat după-masă? m-a întrebat el. Dacă erai aici ne puteam caza împreună, dar așa profa i-a cazat numai pe cei prezenți. Până la urmă în ce cameră ai ajuns?

- În „B”, în clădirea din curte. Nu-mi prea place, dar asta e. Tu?

Și așa am aflat că stă în cameră cu Adi, Dan și Șles. Pe doi din camera „B”, Ițic și Andy, îi știa că doar erau colegi de clasă, iar Gyuri a prins un loc la masă chiar lângă noi așa că l-a cunoscut și pe al treilea.

Ori a fost foamea mare, ori porțiile mici, ori ambele la un loc, cert este că am terminat de mâncat repede ce ni s-a pus pe masă. Se pare însă că vom mai primi ceva desert pentru că la bucătărie se vedea agitație. În așteptarea desertului am povestit cum ne-am dus pe drum și ce a pățit Adriana. Noroc cu Andy și Gyuri care ne-au sărit în ajutor!

În sfârșit sosește și desertul și odată cu el o mare dezamăgire: desertul era de fapt o ceașcă ce conținea un lichid incolor, inodor și dacă vreți să știți dacă era și insipid va trebui să mai așteptați puțin să se răcească fiindcă era tare

fierbinte! Cum nu ne puteam da seama ce era lichidul din cești, ne-am dat cu presupusul fiecare:

- O fi apa cu care s-a spălat pe jos, și-a dat careva cu părerea.

- Nu se poate - l-a contrazis cineva – în cazul ăsta era mai negru lichidul.

- Așa-i, ai dreptate. În plus ai tu impresia că aici s-a spălat pe jos?

- Atunci ce-o fi?

- O fi apa cu care s-au spălat vasele!

- Pai ar trebui să plutească ceva resturi de mâncare dar uite că e limpede!

- Poate că e apa cu care s-a spălat farfuria ta pe care ai lăsat-o lună, ce resturi ai vrea să plutească?

Neajungând la consens am profitat de prezența uneia din fetele ce ne-au servit cina și am întrebat-o cu tupeu:

- Nu te supăra, ce e chestia asta din cești?

- Ceai rusesc cu sare de lămâie! veni prompt răspunsul.

- Băăăăăă, cum de nu ne-am gândit la asta?! Numai la ceai rusesc nu ne-am gândit, vai de capul nostru!

Misterul fiind astfel dezlegat, am început să sorbim din cești înainte de a se răci de tot. Acum pot să vă dau și ultimul rezultat al analizelor: insipid nu era, pentru că avea gust de... da' mai bine nu vă zic, poate tocmai ați mâncat.

Mai trebuia lămurit totuși un amănunt important:

- Oare or fi băgat bromură în ceai?

- Bromură? Ce-i aia?

- Păi acolo unde-i tineret așa amestecat, fete și băieți, se băga bromură ca să nu ți se scoale.

- Eu nu beau ceaiul! a sărit Andy ca ars. Dacă vrei îți dau și porția mea, s-a oferit el cu generozitate.

- Mulțam, nu-mi trebuie, l-am refuzat eu. Dă-i lui Ițic că el n-a auzit, poate îl vrea el.

Văzând că toată lumea și-a băut ceaiul, în cele din urmă i-a trecut generozitatea și a băut jumătate de cană, că prima jumătate a trecut în pânțele lui Ițic. Am mai fi stat noi la discotecă dar am fost poftiți să ne ducem în camerele noastre că femeia de servicii trebuia să spele pe jos. Așa am aflat că mâine vom avea ciorbă la masă, sau cel puțin nu vom putea elimina dintre presupunerile noastre apa cu care s-a spălat pe jos. Înainte de a pleca mi-a venit o idee colosală, după părerea mea:

- Mâine am să vă arăt eu cum se servește ceaiul rusesc! Vă invit pe toți la un five o'clock!

- Da' nu-i prea târziu la ora cinci? a întrebat îngrijorată Nuți, o gagică dintr-a douășpea „B”, cea care stătuse la cină lângă Micky.

- Cam e, hai să zicem că five o'clock-ul începe la ora patru. Ok?

Acestea fiind zise, ne-am risipit pe la camerele noastre. Cum necum, ne-am culcat și am adormit cât ai zice... ceai!

Omul de zăpadă

Când m-am trezit a doua zi, ceilalți dormeau încă. Cel puțin asta a fost convingerea mea, însă curând l-am auzit pe Andy răsucindu-se în pat.

- Te-ai trezit? l-am întrebat eu în șoaptă, să nu-i deranjez pe ceilalți.

- Păi! Ție nu ți-e foame?

- Cum naiba să nu-mi fie? Dar îmi e și tare lene! Aș mai lenevi puțin.

- Ai văzut că n-or pus bromură în ceai? a constatat Andy fericit.

- De unde știi?

- Eh de unde! M-am uitat sub plapumă!

- Păi tu nici n-ai băut tot ceaiul. Dar ai dreptate, n-or pus bromură, îți garantez!

- De ce vorbiți în șoaptă? se bagă și Ițic în discuție. Nici eu nu dorm!

- Bă, ți s-o sculat? a întrebat Andy.

- Ce să se scoale? a întrebat Ițic nedumerit.

Chiar atunci se deschide ușa și după ce s-a scuturat bine de zăpadă, iaca intră și Gyuri.

- Tu de unde vii la ora asta?

- Mă, am fost să mă cac. Dar dacă nu vă vine mai bine să nu mergeți la budă că-i groaznic.

- Ce-i groaznic?

- Buda. Nici un picior nu poți să pui în budă că e plină de căcat. E așa un strat gros vreo doi centimetri de căcat semiînghețat. Mi s-a făcut greață de mi-a trecut și căcarea și pofta de mâncare!

- Ce bine de tine! Noi murim de foame!

- Păi atunci ce mai stăm? Hai să mergem, poate prindem ceva supliment!

Din doi timpi și trei mișcări ne-am îmbrăcat și ne-am dus la spălător. O fi vara spălător, da' în luna lui Gerar apa era înghețată bocnă. Așa că am amânat spălatul până după micul dejun.

Cum îl recomandă și numele, micul dejun a fost într-adevăr foarte mic. Bineînțeles că nu a lipsit ceaiul rusesc cu sare de lămâie pe care l-am turnat peste câteva felii de pâine, un cubuleț de unt, salam italian (ăsta chiar că era bun) ceva brânză și o farfurioară cu gem, totul dispărând repede în burțile noastre. Deși era clar că asta-i tot, nu ne-am grăbit să ieșim decât după ce am văzut că și Soarele s-a ivit de după culmile munților ce ne înconjurau.

Pe la zece toți băieții ne-am înșirat pe malul apei să ne spălăm. Era destul de călduț dar mai important era că fetele erau prin preajmă și ne priveau admirativ bicepsii pe care-i frecam de zor cu apă rece pentru a îndepărta clăbucii de săpun. Dacă mi-ar fi zis cineva că mă voi spăla vreodată iarna cu apă rece din râu aș fi zis că-i nebun. Da' uite că am făcut-o și n-am murit. Dimpotrivă, după aceea parcă m-am încălzit mai tare. Drept este că nu era deloc

frig, dimpotrivă era o zi neverosimil de călduroasă pentru începutul lui ianuarie, în creierul munților.

Am scos cele două sănii, la care s-a adăugat încă o sanie mare, din parte casei. Câțiva au venit cu schiurile și s-au apucat să bată pârtia în spatele cabanei. Aștia cu săniile am făcut și noi un derdeluș și așteptam câte un sfert de oră să ne vină rândul la vreo sanie.

De plictiseală cineva a făcut un om de zăpadă. Apoi încă unul, și încă unul... că doar zăpadă era destulă. Păcat că n-aveam ornamente: câte doi cărbuni, un morcov, o oală și o mătură uzată pentru fiecare omuleț. Dar cine caută găsește și dacă nu găsește improvizează: ultimul omuleț, cel mai pricăjit a avut șansa să fie cel mai împodobit: pentru ochi, nas și urechi am folosit conuri de brad; două bețe înfipte în zăpadă, îndreptate spre cer, în loc de brațe, o cetină de brad înlocuia clasică oală-pălărie cu o năframă verde. Pentru a nu mai fi nicio îndoială că omul de zăpadă este de sex femeiesc, cineva s-a apucat să-i modeleze niște săni voluptoși.

- Ce faci mă? Las-o fără țâțe, nu vezi că seamănă cu Cucuveaua!

- Chiar, bă! Parc-ar fi ea!

Mi-aș fi adus cu plăcere contribuția la ruperea țâțelor, dar tocmai mi-a venit rândul la sanie. Până am urcat înapoi, omul de zăpadă s-a bucurat de prețuirea călduroasă a unui lichid auriu, oferit cu generozitate de câțiva băieți. Am găsit și eu un loc rămas netratat, aducându-mi contribuția la topirea prematură a omulețului de zăpadă.

- Chiar v-a lăsat pe toți băieții corigenți? Întrebă Andy în timp ce scutura ultimii stropi.

- Pe toți ne-o lăsat.

- Cum naiba?

Atât mi-a trebuit. Pe nerăsuflăte i-am povestit cum ne-a umplut pe toți băieții cu trei și patru, cum nu ne-a adus un extemporal la care am fi luat toți zece și cum ne-a mai dat un extemporal cică să ne corectăm notele și noi toți am predat foile goale.

- Știi cum face ea. Scoate o gagică la tablă, îi dă un caiet și îi zice: copiază pe tablă de aici până aici. În timp ce aia scrie pe tablă, aștia din clasă ne plictisim. Io îi zic un banc lu' Sucă, ăsta râde. Asta îl întreabă: „Gheorghe, ce am spus mai înainte? Stai jos, trei! Florea, tu știi? Stai jos, trei!”.

În timp ce gagica scria pe tablă aproape toți băieții luam câte un trei, la gagică însă îi dădea zece, că na, e gagică!

- Și la extemporal ce v-a dat de n-ați scris nimic?

- Păi n-am vrut noi. Așa ne-am înțeles: să dăm foile goale.

- Ce bine că nu facem nimic cu ea, s-a bucurat Andy!

În clipa aceea a venit o fată care ne-a strigat:

- La ora unu fix se servește prânzul. Haideți la masă!

Era și timpul! Foamete mare se anunță la Gura Zlata!

Five o'clock la ora patru

După ce am prânzit m-am dus imediat în cameră să văd ce face apa de ceai pe care o pusesem la fiert pe teracotă înainte de pleca la masă. Nu fierbea încă, așa că am pus ceainicul la loc și am mai pus și câteva lemne pe foc.

Rând pe rând au sosit invitații, ba chiar și câțiva oaspeți nepoftiți ne-au onorat cu prezența. Vreo cincisprezece colegi ne-am strâns în cămăruța noastră, adică aproape jumătate din cei ce veniseră în excursie. Cu toții s-au arătat încântați de comoara ce o aveam ascunsă în comoda patului: baxul de vodcă cumpărat în ajun. Cu toate astea, cei mai mulți m-au refuzat, așteptând pesemne ora patru, oră la care se servește ceaiul de la ora cinci!

Până la soroc ne-am pus să jucăm cărți. Să nu zică cineva că nouă nu ne place cartea. Cum să nu ne placă, ne plăcea mai ales când se întâlneau așii în aceeași mână sau vreo familie regală însoțită de valet... Jucam la mai multe mese (a se înțelege la mai multe... paturi) iar când ne plictiseam mai schimbam locul, partenerul, jocul, patul...

Timpul s-a strecurat iute pe lângă noi iar eu am uitat de apa de ceai. Doar când l-am văzut pe Ițic că părăsește nervos camera, supărat că a pierdut a nu se știe câta oară la cărți, mi-am amintit de ceainic. Din păcate nici după trei ore apa nu fierbea și în acel moment am realizat că nu vom bea ceai rusesc cu sare de lămâie decât dacă o mai fi și la cină în meniu... Așa că, cu părere de rău am aruncat apa care de atâta amar de vreme nu a depășit stagiul de „lălâie”.

Mi-am amintit însă că alcoolul fierbe mai repede și prin urmare am turnat în ceainic o ceașcă de vodcă, am mai adăugat două linguri de zahăr și câteva boabe de piper și am pus amestecul la loc de cinste, înapoi pe teracotă.

După vreo jumătate de oră ușa se deschide cu zgomot iar din spatele ei apare o stivă imensă de lemne umblătoare. Cu greu ne-am dat seama că cel ce le căra în brațe era Ițic, care se pare că și-a revărsat supărarea asupra lemnului din magazie, pe care le-a tăiat cu talent ca să avem ce pune noi pe foc. Supărarea însă nu-i trecuse întru-totul pentru că ne-a zis pe un ton nu tocmai prietenos:

- Mergeți și mai cărați și voi lemne, că am tăiat destule!

După ce am umplut cu lemne soba precum și tot spațiul disponibil de lângă sobă, am aflat cu surprindere (și bucurie în același timp) că se făcuse ora cinei. Fără a mai pierde timpul ne-am repezit la sala de mese luând cu noi toată voia bună din cămăruța noastră, căreia i s-a mai adăugat o bucurie la fel de mare: ninge!

Conform așteptărilor, cina nu ne-a răpit prea mult timp. Am revenit cu toții în Camera „B”, alăturându-ni-se și Mircea Gomboș zis Țombi cu o sticlă de apă minerală cumpărată de la barul cabanei.

- Sunt sensibil la stomac, a explicat el. Când schimb apa am probleme cu stomacul, de aceea prefer să beau apă minerală.

Într-adevăr, câteva zile nu l-am văzut despărțindu-se de sticla lui cu apă minerală...

După cină am continuat mutatul cărților dintr-o mână în alta până târziu în noapte. Rând pe rând goștii au plecat pe la camerele lor. Doar Mirela și Mariana se pare că n-aveau de gând să plece, culcușindu-se în patul lui Andy și al lui Gyuri. Nici Micky n-a mai plecat, instalându-se în patul ce rămăsese neocupat, iar Nuți a constatat că ușa camerei ei era încuiată și nu a vrut să-și deranjeze colegele, așa că a revenit la noi, cuibărindu-se lângă Micky.

Cel ce a rămas ultimul în picioare a stins lumina și camera s-a cufundat în beznă. Doar lumina focului din teracotă se strecura prin crăpăturile sobei și pe lângă ușiță, jucând zglobiu pe pereți. Un casetofon acoperea zgomotele de prin paturi cu o muzică diafană, cu acorduri surprinzătoare, care-mi doream să nu se mai termine niciodată. Tare aș fi vrut să știu cine cântă dar acum nu era momentul să întreb. Purtat pe valurile unor sunete uneori neverosimile, alteori pline de mister, am adormit fericit visând că stau la masă cu prietenii sorbind dintr-o ceașcă de ceai...

Stop! Am uitat de vodca fiartă! Am aprins becul spre stupoarea și nemulțumirea celor prezenți și am turnat lichidul din ceainic într-un pahar, iar după ce am fost refuzat nepoliticos de toată lumea, am băut o înghițitură. Vax! Ce porcărie am făcut! Tot alcoolul s-a evaporat, a rămas doar apa îndulcită în care pluteau boabele de piper! S-o bea cine-o vrea, eu mă întorc în patul meu călduț, lăsându-mă purtat din nou pe valuri de aceea muzică mirifică.

E timpul să mergeți și voi la culcare! Noapte bună!

Vila B

Sâmbăta se anunța o zi deosebit de frumoasă. În timp ce Gyuri ne anunța cotele actuale din budă, am văzut prin ușa larg deschisă că întreaga curte era scăldată în lumina agresivă a Soarelui, ce se reflecta cu dărnicie în zăpada proaspăt căzută. În timpul micului dejun cineva a propus să facem un traseu ce începea de pe malul opus al râului, până nici mai mult nici mai puțin la Lacul Zănoaga. Ce bine suna! Auzisem desigur de Lacul Zănoaga și eram fericit că azi voi ajunge acolo să-l văd cu ochii mei.

Ne-am echipat bine (sau cel puțin așa am crezut la vremea aceea), am luat ceva provizii de ronțăit și am purces la drum. Peste vreun sfert de oră eram tot în dreptul cabanei dar pe malul drept al râului. În așteptarea întârzițiilor am încercat să descifrăm ce scria pe un indicator, care evident îndruma turiștii spre Lacul Zănoaga. Cu greu am deslușit că drumul avea să dureze nici mai mult nici mai puțin cinci ore. Da' ce mi-s cinci ore la optsprezece ani? Înseamnă că dacă facem cinci ore la dus, la întoarcere vom face cu siguranță mai puțin, așa că dacă mai zăbovim câta pe acolo pe la ora opt am putea fi înapoi, tocmai bine să prindem ultimele resturi ale cinei... Dar ce ne facem că pe aici se întunecă de la

ora patru, iar la cinci e beznă în toată regula? Nu-i nicio problemă, ne-au asigurat cei ce păreau să știe mai multe despre traseele montane.

- Bă, cinci ore e timpul pentru boșorogii care umblă cu rucsaci în spinare. Vă zic eu, dacă ne grăbim puțin nu facem mai mult de trei ore până acolo, așa că pe la ora cinci putem fi acasă.

Exact asta doream să auzim și pentru că între timp ne-am întregit trupa am luat-o cu încredere în direcția arătată de indicator. Eram în primul grup din care făcea parte și Adriana. După vreo zece minute am trecut pe lângă o poartă impunătoare, intrarea în Rezervația Științifică Retezat. Evident că poarta era încuiată, da poteca se strecura prin pădure, pe lângă gardul ce delimita Rezervația. Pentru că drumul începea să urce ușor și fiindcă ultimii au reușit să rămână deja vreo o sută de metri în urmă, ne-am oprit să-i așteptăm. Peste câteva minute eram din nou împreună, dar ultimii veniți au vrut să se odihnească și ei, așa cum făcuserăm și noi în timp ce-i așteptam. La urma urmelor, de vreo zece zile, ziua începuse să se lungească, adăugând în zilnic câteva minute, așa că de ce atâta grabă, nu?

Înainte de a purcede iar la drum, suntem ajunși din urmă de doi vânători. Cel puțin asta îi recomanda echipamentul: îmbrăcămintea verde și puștile moștenite pesemne de la străbunicii lor ce au luptat în rezelul de la '77.

Stând la taclale cu ei am aflat că drumul urcă peste 1000 de metri prin pădure, iar acolo sus zăpada are peste un metru și că nu-i făcută nicio potecă iar semnele nu se văd, fiind acoperite de zăpadă. Dar nici zăpada, nici ceața și nici întunericul nu ne puteau abate din drumul nostru. Mereu se găsea câte unul care să găsească un contraargument, așa că tocmai ne pregăteam s-o luăm din loc când unul mai curios n-are ce face și îi întrebă pe vânători:

- Da' de ce umblați cu pușca? Sunt animale pe aici?

- Sigur că sunt, am văzut din prima zi capre negre și-a amintit Adriana.

- Păi da, îs capre, îs cerbi, îs marmote, îs și urși, lupi, râși. Prin pădure sigur o să vedeți fel de urme... Da' uite și acolo, vedeți? zise unul dintre vânători, arătându-ne cu pușcociul niște urme adânci pe care probabil nu le-am fi băgat de seamă.

- Åsta-i cerb, ne explică vânătorul. Mai încolo, prin pădure o să vedeți și urme de lupi, ne-a asigurat el.

- Da' cum știm care-i urmă de lup și care e de răs? a întrebat cineva care n-a avut ceva mai bun de făcut.

- Păi urme de răs n-o să prea vedeți, ne-a liniștit unul dintre vânători. Râsul stă ascuns în copac și cum trece ultimul turist dedesubt, haț! Îi sare-n cârcă și-l mușcă de gât. Mori pe loc, nici dracu' nu te mai scapă!

Se făcuse liniște deplină. Nicio replică încurajatoare nu s-a mai auzit dinspre, până mai deunăzi, vitejii mei colegi. Era clar că nimeni n-ar fi vrut să rămână ultimul și să devină prânzul vreunui răs hămesit de foame...

Unii și-au privit ceasul și au constatat că într-adevăr era destul de târziu, n-avem când să facem atâta drum, estimările inițiale fiind mult prea optimiste.

Data viitoare va trebui să plecăm mai devreme și să fim mereu cu ochii în sus spre a vedea din timp râsul ucigaș ce ne pândește din înaltul copacilor.

Vânătorii și-au continuat drumul iar noi am mai zăbovit o vreme prin poienița însorită, caftindu-ne cu zăpadă, până ce cu hainele ude, am luat-o spre cabană, fiind mereu cu ochii în patru, pentru cazul în care Doamne fere' brrrr, nici nu vreau să mă gândesc...!

Mergeam alături de Adriana ca măcar unul din noi să scape în caz de atac aerian. Sincer, mizam că râsul o va prefera pe ea, după cum cu siguranță și Adriana spera că mă voi oferi voluntar temutei feline, dar se înșela amarnic. Însă, așa cum v-ați și așteptat desigur, am ajuns înapoi la cabană fără a ne bucura de atenția niciunei sălbăticiuni.

- Ce program ai azi, Oliver? mă întrebă ea în timp ce intram în cabană. Am eu o idee, dar vreau s-o discutăm mai întâi.

Nu aveam nimic de făcut, așa că am stabilit să ne întâlnim chiar acolo, în holul din fața recepției după ce ne schimbăm.

- Acum e aproape unșpe. La jumate e bine?

- Da, dar dacă întârzii puțin te rog să mă aștepți, am încheiat eu prevăzător.

- Bine, deci ne vedem la jumate!

Schimbatul hainelor mi-a luat doar câteva minute. Am evitat să ma alătur celor ce au început să joace „mimă” ca nu cumva să uit de întâlnirea din fața recepției, așa că atunci când acele ceasornicului erau unul în prelungirea celuilalt eram deja prezent la datorie.

În hol erau două fotolii iar între ele o măsuță, numai bune pentru o întâlnire în doi, chiar și dimineața la unsprezece și jumătate.

Deabia m-am așezat confortabil într-unul dintre fotolii, că de undeva s-a auzit o voce pițigăiată de copil:

- Tu în ce cameră stai?

Nu vedeam pe nimeni, dar era ușor de ghicit cui aparținea vocea, pentru că de două zile am auzit întrebarea asta de sute de mii de ori. Și tot de atâtea ori, aceeași voce, de parcă interesa pe cineva, continua: „eu stau în camera patru!”

- Eu stau în camera patru! (ce v-am zis?). Și odată cu aceste ultime cuvinte, de după o măsuță și-a făcut apariția Dragoș, băiețelul Mărgicăi.

Fiindcă n-am binevoit să răspund în termen legal la întrebare, Dragoș s-a simțit dator să o repete:

- Tu în ce cameră stai?

- În camera „B”, i-am răspuns eu în speranța că odată satisfăcută curiozitatea își va găsi altă distracție.

- În camera beeee? mă îngână el. Eu stau în camera patru! Apoi continuă trăgănat:

- Unuuu, doooooi, treeei, patruuuu, ciiiinci, șaseeee, șapteeeee, oooooopt, nouăăăăă, zece! Camera be nici nu există!

- Cum să nu existe? m-am revoltat eu sincer. Ba există!

- Ba nu există!

- Ba da!
- Ba nu!
- Ba da!
- Ba nu!
- Ba da!
- Ba nu!
- Ba da!
- Să mi-o arăți, se arată deodată Dragoș mai conciliant.
- Bineeee, am să ți-o arăt!
- Unde e?
- În curte!
- În curteeee? Arată-mi-o!

N-aveam chef să mă scol din fotoliu. Tot speram să apară Adriana, să mă scape din ghearele micului terorist. „Adriana, haide odată, ce tot faci acolo?! Ai zis că vii la jumate și uite, a trecut o veșnicie și tu n-ai mai apărut! Hai, scapă-mă odată de teroristul ăsta”. Dar Adriana nu apărea, oricât o invocam prin mijloace telepactice. Nu venea și gata.

Între timp Dragoș s-a agățat cu mânuțele de mine începând să tragă, doar doar m-oi ridica în fotoliu. Văzându-l atât de hotărât, m-am ridicat, m-am îndreptat spre ușa ce dădea în curte și i-am arătat pe partea opusă clădirea unde se găsea camera „B”.

- Uite-o acolo, a doua ușă, o vezi?
- Aia e camera beeee? se miră Dragoș. Aia e o casă, e casa be!
- Așa e Dragoș m-am arătat înțelegător, e casa „B”, dacă zici tu. Mai mult, e vila „B”.

- Vila beee? Ce, tu stai în vila beee?
- Îhî! Îți place?

N-a mai apucat să-mi răspundă. De undeva de la etaj s-a auzit vocea inconfundabilă a Mărgicăi:

- Dragoș! Vino Dragoș la mama! Ne spălăm pe mâini și mergem la masă!

În sfârșit, am scăpat! Acum era rândul Mărgicăi să se descurce cu fiu-su, care n-a iertat-o:

- Mami, ce e aia vilă? E o casă sau ce?

În timp ce Dragoș urca treptele, Adriana le cobora.

- Credeam că nu mai vii, am întâmpinat-o eu. Ce voiai să-mi zici?
- Uite, voiam să-ți propun ca după ce mâncăm să urcăm iar pe acolo unde m-am înțepenit în stâncă. Ce zici, vii?

„Dragooooș! Poți să mă întrebi orice, nu mă supăr! Ajutoooooor! Nu mă lăsa Dragoș, te rog, nu mă lăsa singur! Ajutoooooor!”

Am evitat un răspuns clar, dar am profitat de ocazie și i-am propus să vină și ea în camera noastră atât de populată. Se pare că nu asta își dorea fiindcă a evitat un răspuns ferm. Așa că a rămas să mai vorbim după prânz.

Încet-încet lumea și-a luat locurile la mese, așteptând flămânzi (ca de obicei) servirea mesei. De undeva din apropiere se aude un glas pițigăiat de copil:

- Tu în ce cameră stai?

- În camera „B”, răspunse Micky cu bunăvoință.

- Camera beee? se miră Dragoș. Poate vrei să spui în vila be!

- Da, în vila „B”, e Micky de acord. Chiar sună foarte bine vila „B”.

Cum toți cei din Vila „B” stăteau împreună la masă, în câteva minute Dragoș a aflat care sunt toți locuitorii camerei cu cea mai mare densitate pe metrul pătrat, arătându-se tare fericit! Noroc că Mărgica avea treabă cu nevasta cabanierului care nu știu ce încerca să-i explice. Dar eram sigur că va afla de la micuțul terorist cât de mulți ne înghesuim în biata cămăruță!

După ce am prânzit, Adriana a reluat propunerea de a ieși la o plimbare. Zăpada ce se așternuse după ultima ninsoare era însă mult mai mare decât în ziua în care am sosit. Asta a și fost argumentul pe care m-am bazat când i-am zis că nu e cazul să încercăm ceea ce n-am reușit în condiții mult mai bune. Se pare că am fost convingător fiindcă în după-amiaza aceea a venit și ea să petreacă cu noi.

Am lăsat cărțile deoparte și am continuat jocul de „mimă” început de câțiva dimineața, după cafeala cu zăpadă.

„Mima” este un joc captivant care ne-a prins pe toți în mrejele sale. Pe măsură ce jucam am introdus fel de fel de reguli, apoi ne-am împărțit în două echipe: cei dinspre sobă și restul lumii, printre resturi aflându-mă și eu. Una din echipe alegea un cuvânt în mare taină, pe care îl șoptea la urechea unui adversar care trebuia să mimeze echipei sale cuvântul respectiv, fără a scoate niciun sunet. În timp ce unul mima, echipa adversă avea dreptul să bruieze, adică să-și inducă adversarii în eroare făcând aluzii despre cât de bine sau cât de prost mimează respectivul sau cât de fraieri îs ghicitori.

Orișicât ne-am bruiat unii pe ceilalți, de fiecare dată cuvântul era ghicit în cele din urmă, așa că scorul a rămas 0-0.

- V-ați gândit la un cuvânt? au întrebat „sobarii”.

- Da. Cine mimează de la voi?

Se scoală Andy, care mimase deja printre primii.

- Tu ai mai mimat odată, să vină unul care n-a mai mimat.

După obișnuita ciondăneală stabilim indubitabil că singurul care nu mimase încă era Ițic.

- Eu nu mimez, zice Ițic. Nu știu să mimez.

- Nu mimezi, nu-i bai, e 1-0 pentru noi!

- Hai bă Ițic, mimează, ce-i așa de greu, sar ai lui să-l convingă. Toată lumea a mimat, hai treci să-ți zică cuvântul.

În cele din urmă Ițic a cedat. A venit spre noi să afle cuvântul ce-l avea de mimat.

- Hai că-i ușor, imediat îl mimezi, l-am încurajat noi, cu scopul de a nu auzi adversarii ce i se șoptea lui Ițic la ureche.

După ce a aflat cuvântul, Ițic a rămas preț de câteva zeci de secunde nemișcat.

- Atenție! Ițic mimează deja, am început noi bruiajul.

- Mimezi? l-au întrebat ai săi.

- Nu, răspunse Ițic cu sinceritate.

- N-ai voie să vorbești, am sărit noi ca arși! Gata, 1-0 pentru noi.

Până la urmă am trecut cu vederea, nu de alta, dar voiam să-l vedem pe Ițic mimând...

- Ai înțeles cuvântul?

Ițic dă din cap afirmativ.

- Dar știi ce înseamnă?

După o scurtă șovăire, răspunde negativ. Suntem de acord să-i explicăm ce înseamnă. În timp ce Nuți îl lămurește pe Ițic, ne-am dat seama că într-adevăr nu știuse ce înseamnă, fiindcă abia acum tenul său măsliniu a devenit dintr-odată purpuriu, roșind până în vârful urechilor.

- Eu nu mimez asta, decretă Ițic.

- Era vorba că jucăm fără cuvinte porcoase, au încercat ai săi să-i ia apărarea.

- Nu-i porcos, e din DEX, am ripostat noi.

- Atunci trebuie să mimezi, au sărit și ai săi cu gura. Vrei să câștigi ăștia?

- Eu nu mimez nimic, nu vreau să mai joc prostia asta, n-aveți decât să pierdeți, treaba voastră, lăsați-mă-n pace!

Oricât a încercat toată lumea să-l convingă să mimeze, Ițic nu și nu. Și ca să scape de noi, și-a îmbrăcat puloverul și a plecat trântind ușa cu furie.

- E 1-0 pentru noi! am strigat noi bucuroși.

Adversarii însă nu se lasă. Vor să mimeze altcineva în locul lui Ițic. Hmm, ar fi păcat să risipim cuvântul propus fără ca cineva să-l mimeze. Am acceptat, așa că Andy și-a plecat urechea spre Nuți care i-a șoptit cuvântul ce a provocat supărarea lui Ițic.

Fără a sta prea mult pe gânduri, Andy a apropiat vârful arătătorului de vârful degetului mare de la mâna stângă, apoi, a încercat să treacă prin cercul astfel format degetul mijlociu al mâinii drepte, moment în care adversarii au și început să-și dea cu părerea:

- Ce faci, fuți?

Andy a dat din cap afirmativ. Dar degetul întâmpină o rezistență invizibilă și nu poate trece prin gaură...

- E virgină? se aude altă întrebare.

Același gest afirmativ. În clipa aceea degetul mijlociu a răzbit, iar Andy a afișat o mină foarte satisfăcută, insistând în același timp asupra găurii ce s-a lăsat penetrată.

- Himen? a mai încercat careva.

- Țsta e!

- Bravo, mă! Ați avut noroc cu Andy care se pricepe la de astea! Ce a fost greu de mimat?

A mai urmat Mirela din echipa noastră care s-a descurcat la fel de bine. Așa că scorul a rămas același ca și în urmă cu câteva ore: 0-0.

Între timp se făcuse ora la care se servește cina. În timp ce ne pregăteam să ne ducem în sala de mese, ușa se deschide cu zgomot iar din spatele ei apare o stivă imensă de lemne umblătoare. De data asta l-am recunoscut imediat pe Ițic, care ne-a lăsat și nouă câteva brațe de lemne de cărat, ca și în seara precedentă.

În timp ce căram lemnele, cineva a remarcat:

- Băiat bun Ițic ăsta. Când se supără, sparge lemnele și în locul nostru.

Din aceea zi, Ițic n-a mai avut parte de după-amiezi liniștite...

Cina a fost parcă și mai săracă decât de obicei. Sau poate mi s-a părut mie, pentru că nu-mi plac tăiței cu griș și nici după compotul de prune nu mă prea dau în vânt. Dar vorba aceea: foamea este cel mai bun bucătar, așa că am înfulecat tăiței și compotul cu o poftă nebună de parcă n-aș fi mâncat de când mi-s.

După cină am continuat cu mima schimbând însă echipele. În timp ce lumea mima de zor, eu m-am dus la râu să mă spăl aducându-mi și un rând de țoale curate cu mine. Mai erau și alții pe acolo, da' numai băieți așa că lipsea motivația de a ne dezbrăca pentru a ne etala bicepsii. Unii îndrăzneți s-au dezbrăcat însă de tot, spălându-și părțile intime cu apa rece ca gheața care numai printr-o minune mai era curgătoare.

M-am gândit că dacă alții pot, pot și eu. Totuși, am luat-o mai ușurel, începând prin a mă spăla pe dinți, urmând să fac cunoștință cu apa în porții mici, mici de sus în jos.

Era o noapte neagră, fără lună, fără stele, iar luminile cabanei nu ajungeau până la noi. Zgomotul apei ce curgea iute la vale acoperea pașii și vorbele noastre. Și cu toate acestea, la un moment dat, pe malul opus s-a auzit un răget sau răcnet, oricum un sunet îngrozitor de sinistru însoțit de niște pleoscăituri prin apă. În clipa următoare toți vitejii am abandonat scăldatul nocturn, repezindu-ne spre cea mai apropiată intrare în cabană. Rând pe rând cădeau recordurile naționale, europene și mondiale la alergări pe distanțe scurte, care au rămas însă neomologate pentru că noi fugeam ca niște fricoși, nu alergam ca sportivii. Eu m-am trezit fugind cu textilele într-o mână și periuța și pasta de dinți în cealaltă mână iar căpăcelul de la pasta de dinți l-am ținut în gură să nu-l pierd.

Am ajuns teferi între zidurile cabanei, pe care o simțeam în aceste clipe ca pe o adevărată fortăreață. Ne întrebam ce s-a auzit, ce ne-a speriat în halul ăsta, tocmai pe noi, cei mai viteji dintre urmașii dacilor, fără a găsi niciun răspuns. Cu toții am auzit ceva, nu se știe prea bine ce, dar nimeni n-a văzut nimic. Bineînțeles că poveștile vânătorilor despre râși ne-au dus cu gândul la temutul carnivor, dar totul se rezuma la presupuneri. Orice ar fi fost, era clar că s-a

terminat cu baia în această seară și probabil că nici serile viitoare niciunul dintre noi nu va mai risca să se depărteze de cabană.

În câteva minute, cu toții au dispărut pe la camerele lor. Se pare că eram singurul locatar al Vilei B care s-a aflat pe malul râului, fiindcă am rămas singur în holul cabanei. Dinspre Vila B răzbeau râsete și voie bună, iar eu rămăsesem izolat aici, despărțit de toate acestea de cei douăzeci de metri ce trebuiau parcurși prin bezna din curte. Am deschis ușa, hotărât să îmi valorific viteza și agilitatea, să înșel vigilența fiarelor ce mă pândesc de pe acoperișul cabanei, lăsându-le cu buzele umflate, să se sfâșie de ciudă între ele.

Chiar în clipa aceea s-a petrecut ceva neașteptat. Ușa Vilei B s-a deschis și Mariana a ieșit, îndreptându-se agale, fără nicio teamă, spre mine. Mi-a înghețat sângele în vine, căci era clar ca bezna nopții că Mariana n-avea să mai ajungă de partea astalaltă a curții, unde o așteptam eu. Îmi părea foarte rău pentru ea mai ales că n-am avut măcar un aparat de fotografiat pentru a immortaliza momentul atacului.

Să tot fi fost la trei metri de mine când m-a văzut așteptând-o în prag.

- Ce-i cu tine? De ce ești atât de palid? m-a întrebat ea, în timp ce intra în cabană.

- Palid? Eu? Nuuu, cred că ți se pare, din cauza luminii. Da' ce faci aici?

- Am venit să-mi iau ceva din bagaje, m-a lămurit ea.

- Dacă nu stai mult, te aștept și mergem împreună.

- Bine, stau doar două minute.

N-a stat două minute. Nici măcar un minut n-a stat. În zece secunde a și fost înapoi, spre disperarea mea pe care am încercat s-o ascund cu un gest galant, ultimul desigur. Fie ce-o fi, măcar unul din noi să scape spre a povesti posterității (adică vouă) despre întâmplarea tragică din această seară de groază.

Ce s-o mai lungim atâta? Devreme ce eu vă scriu aceste rânduri, e clar că nu pe mine m-a atacat fiara. Cum Mariana n-a trezit poftele fiarei venind spre cabană, a fost lăsată în pace și la înapoiere. Așa că am ajuns cu bine printre locatarii Vilei B care tocmai terminaseră de ghicit zicala „unde dai și unde crapă” (fără nicio aluzie la Ițic, bineînțeles)! Ne-am reintegrat echipelor, apoi am trecut de la proverbe și zicători, la titluri de filme, citate celebre dar oricât ne-am străduit să găsim cuvinte sau fraze „încuietoare”, scorul a rămas 0-0 până ce am simțit cum ne pică ochii în gură de somn.

Ne-am culcat târziu în noapte, atunci când pe alte meleaguri cocoșii dau semnalul de trezire. Limbile de foc ce jucau pe pereți și muzica din casetofon au întregit atmosfera ce ne deschidea drumul către lumea viselor, însoțiți de cuvinte complicate, bruiaje, silabe, semne, „prin părți”, „fără de astea!”, „mai aveți un minut!”, „cine vine la rând?”, „iarăși eu?”, „tu în ce cameră stai?” și hohote de... râs!

- Sfârșitul primei părți -